

I 77 år – siden 1948 og frem til i dag – er blodet ikke holdt op med at flyde i Palæstina. I 77 år er Palæstina blevet bombet, besat og forsøgt udslettet. Og her i 2025, mere end halvandet år inde i det mest dokumenterede folkemord i moderne tid, står vi stadig vidne til en verdens ubegribelige tavshed. Verden har set med, kameraerne har rullet, men ingen har sat en stopper for det.

Vi er blevet bekræftet i én ting: At FN, Den Internationale Domstol, Menneskerettighederne – ja, hele det internationale samfund – er en kæmpe stor fed løgn. Et absurd teater, hvor man kan tale om humanisme og retfærdighed i det ene øjeblik, og i det næste ignorere en befolkning, der langsomt bliver udryddet. Det er ikke bare hykleri – det er medskyld.

Hvordan kan man ikke reagere på ét tabt menneskeliv? Hvordan kan man endda acceptere tusindvis af dræbte børn, kvinder, mænd og ældre – og så kalde det "et uheld", "en forbi'er", "krigens pris"? Hvad er det for et menneskesyn, hvor nogle liv er uerstattelige, og andre er acceptable tab?

Vi lever i en verden, hvor folkedrab bliver retfærdiggjort, hvor man fordømmer enhver form for modstand, og hvor man kræver, at et undertrykt folk skal tie, bukke nakken og acceptere deres egen udslettelse.

Men modstandsbevægelsen opstod ikke ud af det blå. Den opstod, fordi Palæstina i årtier har været udsat for besættelse, massakrer, fordrivelse, tortur og kollektiv afstraffelse. Fordi generationer af palæstinensere er blevet nægtet retten til at leve frit, til at vende hjem, til bare at eksistere. Hvad forventede verden? At et folk skulle finde sig i det for evigt?

Palæstina var ikke et tomt land. Det var fyldt med liv, med kultur og med samfund. Zionismens projekt byggede på én grundlæggende løgn: at landet var tomt og at det kunne tages med ret. Men Palæstina har altid været levende – og er det stadig. På trods af alt. Her har jeg et billede af en kvittering fra 10/6-1939, i min oldefars navn. Denne kvittering dokumenterer og beviser, at min familie stammer fra Palæstina. Vores rødder kan ikke viskes væk.

Når vi i Danmark bruger vores demokratiske ret til at ytre os om dette – til at demonstrere, til at tage ordet – bliver vi kaldt ekstremister. Udemokratiske. Som om dét at kræve menneskelig værdighed, frihed og retfærdighed nærmest var en forbrydelse.

Men hvad er et demokrati værd, hvis det kan bruges til at retfærdiggøre bombninger, drab, voldtægter, lemlæstelser og sult? Hvad er det værd, hvis det kun gælder nogle – og ikke alle?

Danske politikere har svigtet. Når de nægter at kalde et folkedrab ved navn, men samtidig har hastet våben, støtte og accept af sted til zioniststaten. Når de bag skåltaler om ”freden i Mellemøsten” nægter at høre på stemmerne fra dem, der lider.

Danske medier har svigtet. Når de taler mere om murbrokker end om mennesker. Når de vægter "balanceret dækning" højere end sandhed. Når de nægter at vise realiteterne i Gaza, i Nablus, i Jenin, i Sheikh Jarrah – og reducerer 77 års kolonial vold til 'en konflikt mellem to parter', som om der var tale om en ligeværdig magtkamp – og ikke en besættelsesmagt mod et folk, der nægtes retten til at eksistere.

Vi nægter at acceptere det falske narrativ. Vi nægter at stå stille, mens løgne gentages, og virkeligheden fordrejes. For vi svigter ikke. Vi står her i dag, og vi bliver ved med at stå. For Palæstina er ikke en forbigående krise, der kan glemmes, når opmærksomheden vender et andet sted hen.

Palæstinensere er et folk, der har kæmpet mod en brutal besættelse i årtier – og som nægter at lade sig udrydde, uanset hvor meget verden vender ryggen. Dette er en kamp for frihed, for retfærdighed og for menneskelig værdighed, der aldrig kan forhandles væk.

Vi er trætte af at skulle forklare, at vi har ret til at kæmpe imod vores egen udslettelse. Trætte af at høre om to-statsløsninger, som aldrig har været andet end dække for fortsat kolonisering og kontrol.

Vi ønsker ikke at blive anerkendt af vores undertrykkere – vi ønsker befrielse. Ikke forhandlinger om små stykker af vores land, men frihed til hele Palæstina. Fra Jordanfloden til Middelhavet.

Palæstina er ikke til salg. Palæstina er ikke en forhandlingsbrik. Palæstina består af et folk, en historie, en identitet – og en retfærdig kamp.

Og det er vores ansvar – som mennesker med stemmer, med frihed, med mulighed – at råbe op, når verden tier. At stå side om side med dem, der bliver forsøgt gjort tavse.

For dette handler ikke kun om Palæstina. Det handler om, hvilken verden vi vil leve i. En verden hvor nogle menneskers liv betyder noget, og andres intet? Eller en verden hvor frihed, retfærdighed og værdighed gælder for alle?

Vi ved godt, hvad vi kæmper for.

Free Palestine – fra floden til havet.